

Világ bolondja

Hulló halom vagy: rakás varjútoll.
 Benned egy emlék összes éjszakája.
 Kitépett, kissé cafatos csomók:
 egy egész város mozdul dögszagára.
 Varánusz méreggel csurgó pofája –
 út szélén hagyott összegyűrt flakon –
 megkeményedett, összeaszott vadhús,
 mit túl sokáig hagytak a fagyon.

Világ bolondja vagyok, hogy hagyom.

Égbekiáltó

Alakot öltött idő testem –
 mint vakolat, berepedeztem.
 Számban a büntudat virága
 születőben lévő tiráda.
 Bőrként hámlik le minden hála.
 (Öröktől faragott ciráda.)
 Égbekiáltó nagy szavak:
 megannyi szemétlerakat.

Agyig érő dekoltázs villan
 (mit hús nyújthat, úgyis elillan).
 Ha sokat beszél, bereked
 akármily erős szeretet,
 s feszültség helyett kereket
 old, többé nem fogat verebet
 veled. Mit eddig fogatott,
 tömd csak ki. (Úgyis mind halott.)

Ujjvilág

Szivacs a testem.
 Víz a vízben.
 Besárgult korallzátonyok.

Körülöttem,
 e furcsa lében
 kocsonyásodik a mocsok.

Őseim lucska.
 Koporsójuk
 szálkát uszít ellenem.

Fényképeik
 kopott szegélye
 rám záruló jégverem.

És szagtalan,
 bő lében ázom.
 Zölddé érek, mint a spenót.

Mi bennem hajt,
 csak meg ne fájzon.
 Inkább kihúzom a dugót.